

(Hæleri), at den, der modtager, gemmer eller fjøber de stjaalne Koster, antager, at de ere stjaalne, saaledes som det ogsaa trods Ordene i den norske Straffelovs Kap. 5 § 9 er statueret i norske Høiesteretsdomme; Noget andet er det, at der i det enkelte Tilfælde naturligtvis maa være tilveiebragt juridisk Visshed (efter Rævnningernes Skjøn) for, at den Paagjældende har antaget eller havt vis Forbudning om, at en Forbrydelse var begaaet.

Ved den hele Materie om Meddeeltighed i Forbrydelser paatrænger sig endelig den Betragtning, om det ikke turde være billigt at tage et særligt Hensyn til, at det Afhængighedsforhold, hvori visse Personer staae til Gjærningsmanden, kan gjøre dem det saare vanskeligt, skindom næsten umuligt, at vægre sig ved at hjælpe ham ved eller til en Forbrydelses Udførelse og navnlig at modsætte sig at tage Deel i Nydelsen og dens Frugter. Det er ikke saameget Slægtskabsforholdet; hvorpaa det i denne Henseende kommer an, og ei heller findes det Underordningsforhold, hvori Tyende og lignende Personer staae til deres Husbond, at indeholde nogen skjellig Undskyldningsgrund for dem, naar de med ham tage Deel i Forbrydelser, da deres Vægning herved ialfsald kun vilde kunne udsætte dem for Ophævelsen af deres Kontraktforhold til ham, hvilket ikke kan ansees at være af større Betydning for dem end Ophævelsen af mangt et andet Forretningsforhold, der maastee i flere Henseender kan være nok saa fordeelagtigt for de Paagjældende. Derimod indeholdes der formeentlig i Hustruens Forhold til sin Mand stor Opfordring til at see hendes Meddeeltighed med ham i Forbrydelser i et mildere Lys, naar det virkelig maa antages, at hun ikke af egen Tilvøielighed eller ond Villie har taget Deel i hans Forbrydelser, men kun har ladet sig bevæge dertil ved sit Afhængighedsforhold til ham, og det tør vistnok paastaaes, at der har været ikke saa criminelle Sager for Domstolene, hvor der ikke blot har været al mulig Opfordring til at være saa mild imod Hustruen, som det paa nogen Maade var foreneligt med Loven, men hvor man i hvi Grad har følt, at det i Grunden ikke uden Ubillighed kunde fordres af hende, at hun skulde have modsat sig

den stærke og raa Mandes Fordring om at hjælpe ham trods den sikre Udsigt til, at saadan Vægning vilde udsætte hende for Mishandling. Hvor hendes i en vis Forstand ufrivillige Deeltagelse i Forbrydelsen er af en underordnet Art, og Forbrydelsen derhos ikke meget grov, synes disse Betragtninger endog at lede til, at Hustruen under den ansøgte Forudsætning maa kunne fritages for al Straf. Navnlige — men ikke ubelukkende — findes dette at have meget for sig i det i det practiske Liv ingenlunde sjældne Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Hustruens Deeltagelse i Nydelsen eller Anvendelsen af stjaalne Koster; skindom vil Forholdet stille sig saaledes, at Hustruen ikke vel kan unddrage sig for at tilberede eller i Huset at bruge de Ting, som Manden hjembringer, og som hun nok antager, at han har stjaalet; medmindre hun vil ikke blot udsætte sig for Mishandling, men endog ophæve Samlivet med ham, og en saadan Fordring turde dog være for stor at stille til hende. Hvad der saaledes er ansøgt med Hensyn til Hustruen, gjælder imidlertid i alt Væsentligt ogsaa med Hensyn til andre Personer, hvis hele Subsistens er afhængig af Gjærningsmanden, i hvis Huus de leve og nyde deres Underhold uden Betaling; og man har derfor med Hensyn til slige Personer i Udkastets § 55 foreslaaet den samme Regel som med Hensyn til Hustruer, der leve i Samliv med deres Egtesæller, nemlig at de almindelige i Loven for Meddeeltighed foreskrevne Straffe for deres Vedkommende kunne ned sættes, naar de kun ved deres Afhængighedsforhold, af den omtalte Bestaafenhed, have ladet sig bevæge til at deeltage i en Forbrydelse, og endog efter Omstændighederne aldeles bortfalde, naar Vægning herved vilde have udsat dem for Mishandling eller for at blive nødt til at forlade det Hjem, hvor de have deres Subsistens. — Fremdeles turde der endnu være Røi til at gjøre en Indskrænkning i de almindelige Regler om Meddeeltighed i Forbrydelser med Hensyn til Børn. Det er almindelig antaget, at Børn under 15 Aar ikke kunne straffes for efterfølgende Meddeeltighed i Forbrydelser, ikke just paa Grund af Mangel paa Kraft til at modsaae Andres og Eldres Op-